

Streszczenie

Posocjalistyczna transformacja systemowa w Polsce mogła zaistnieć dzięki ogromnej woli społecznej dla zmian na przełomie lat 80- i 90-tych XX wieku. Podczas minionych osiemnastu lat przekształceń to właśnie tutaj odnotowano największy wzrost PKB spośród wszystkich krajów dokonujących przemian. Jednak samo opóźnione w czasie zapoczątkowanie ilościowego wzrostu produkcji było jedynie warunkiem koniecznym dla zachowania ciągłości procesu transformacji. Bez jednoczesnej przewagi pozytywnych zmian w innych wymiarach ludzkiej egzystencji (otwartości, demokracji, tolerancji, bezpieczeństwie, mobilności społecznej, równości szans) na każdym jego etapie nie moglibyśmy mówić dzisiaj nawet o umiarkowanym sukcesie przeprowadzonych reform, o ile w ogóle moglibyśmy jeszcze dokonywać porównań w ramach obecnego systemu. To właśnie zachowanie spójności społecznej było, obok wcześniej lub później zainicjowanego ilościowego wzrostu produkcji, czynnikiem decydującym o ciągłości procesu transformacji i jego zwieńczeniu (choć nie ostatecznym zakończeniu), związanym z poszerzeniem Unii Europejskiej (UE) o 10 byłych gospodarek posocjalistycznych.